

Núm. de Causa: 6000118/2015 (Origen: 1900096/2014)
Núm. de Rotlle: TSJP-0000034/16

SENTÈNCIA 47-2016

PARTS:

Recorrent: Sr. F.V.C.
Advocat: Sr. A.C.I.A.

Recorregut: Mgfc. MINISTERI FISCAL

Recorregut: Sr. M.R.C.
Advocat: Sra. A.S.A.

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President: M. I. Sr. Yves PICOD
Magistrats: M. I. Sra. Marie CONTE
M. I. Sra. Fátima RAMÍREZ SOUTO

Andorra la Vella, vint-i-quatre d'octubre de dos mil setze.

En el recurs d'apel·lació interposat contra la sentència de data 25 de maig de 2016 dictada pel M.I. Tribunal de Corts en la causa de referència, seguida pel delict major d'apropiació indeguda amb un perjudici superior a 6.000 euros, els components del Tribunal Superior de Justícia expressats al marge s'han constituït per a la vista i decisió. És ponent la **M. I. Sra. Marie CONTE**.

ANTECEDENTS DE FET

I.- RESULTANT: que el M.I. Tribunal de Corts dictà sentència de data 25 de maig de 2016 amb la següent part dispositiva:

“FALLEM: hem de condemnar i condemnem F.V.C. com a responsable penal en concepte d'autor d'un delict major d'apropiació indeguda amb un perjudici superior a 6.000 €, a la pena de DIVUIT (18) MESOS DE PRESÓ CONDICIONAL, fixant el termini de suspensió de la condemna de 4 anys, i al pagament de les despeses processals causades.

En concepte de responsabilitat civil F.V.C. haurà d'indemnitzar M.R.C. en la quantitat de 15.400 €, en els termes del considerant quart i al pagament dels honoraris d'advocat del querellant.”

II.- RESULTANT: que el precedent fallo es recolza en els següents fets que declara provats en el seu primer Resultant: *“Són fets provats que, el processat F.V.C., nascut el XX de novembre de 19XX, de nacionalitat andorrana i sense antecedents penals, d'ençà l'any 2003, com a propietari del negoci Agència Immobiliària U. i en qualitat de gestor immobiliari, administrà l'arrendament de dos apartaments, -ubicats al Bloc X de l'Edifici dit “EV” radicat a la vila d'Escaldes-Engordany-, que eren propietat de M.R.C., cobrant el processat F.V.C. els lloguers, els quals liquidava trimestralment en efectiu, rebent per aquesta gestió una comissió del 10% dels imports rebuts.*

A partir del mes d'agost del 2012, el processat F.V.C. deixà de satisfer a M.R.C. les quantitats rebudes que, de forma mensual anava cobrant dels llogaters, fins que al juliol del 2013 el perjudicat aconseguí recuperar els esmentats apartaments, causant un perjudici de 15.400 € que el Sr. M.R.C. reclama.”

III.- RESULTANT: que contra la dita sentència la representació lletrada del Sr. F.V.C. formula recurs d'apel·lació sol·licitant la revocació de la mateixa i la lliure absolució del seu defensat.

Manifesta que no han quedat provats els elements constitutius del tipus penal pel qual ha sigut condemnat en primera instància.

Així:

- Resta acreditat que en el moment que es produí l'impagament de les rendes al perjudicat Sr. M.R.C. el negoci immobiliari “U.” ja havia sigut traspassat a favor del Sr. S.M.E.B. i el seu defensat ja no gestionava el negoci. Per tant, no pot ser responsable del possible incompliment del contracte d'administració de les finques.

- Al contrari del què recull la sentència impugnada, és intranscendent a efectes penals la manca d'inscripció del canvi de titularitat del negoci al Registre de Govern per quant el Sr. R. coneixia dit canvi de titularitat.

- Nega que el retorn del negoci al seu defensat fos al mes d'agost de 2012, sinó que es va produir el 10 d'octubre d'aquell any, d'acord amb la documental aportada per l'avui recurrent en segona instància.

- Durant el període comprès entre el 10 d'octubre de 2012 i el 4 de juny de 2013, el seu defensat tingué els comptes bancaris bloquejats per ordre judicial, motiu pel qual l'impedia efectuar cap disposició dinerària.

IV.- RESULTANT: que per informe de data 12 de juliol de 2016 el Mgfc. Ministeri Fiscal s'oposa al recurs formulat, tot sol·licitant la confirmació de la sentència recorreguda.

Es mostra en desacord amb l'afirmació del recurrent de que el traspàs del negoci "U." es va produir el 3 d'abril i no l'hauria recuperat fins el 10 d'octubre de 2012, sinó que dit retorn es produí al mes d'agost de 2012 d'acord a les declaracions del testimoni del Sr. M. a la vista oral i al fet que fins i tot V. va reconèixer un deute a favor del perjudicat de 14.000 euros, import que correspon als lloguers percebuts durant el període comprès entre agost de 2012 i juny de 2013.

Tanmateix, independentment de la data en quina es produís el retorn del negoci, tant el Sr. M. com el perjudicat Sr. R. coincideixen en afirmar que resten pendents de cobrar els arrendaments deguts del mes d'agost de 2012 fins el mes de juny de 2013, els quals el processat no els hauria fet efectius al seu degut propietari.

Respecte el fet que l'avui recurrent tingués embargats els seus comptes per ordre judicial, el Ministeri Públic reitera que dita circumstància no ha estat acreditada per la part de qui l'al·lega, no havent estat declarada la fallida fins al cap de 3 anys després i, en tot cas, V. no va fer res per evitar que els lloguers que cobrava en nom del perjudicat continuessin essent ingressats a dits comptes pretesament embargats, permetent-li fer front als seus deutes, actitud de la quina se'n deriva un aprofitament de la situació per part del recurrent.

V.- RESULTANT: que la representació lletrada del Sr. M.R.C., constituït en acusació particular en la present causa, també s'oposa al recurs formulat, sol·licitant la confirmació de la sentència recorreguda i la condemna de l'adversa a satisfer les costes processals suportades pel seu defensat en apel·lació.

Observa que de la prova practicada en resulta acreditat que:

- Des del mes d'agost de 2012 fins al mes de juliol de 2013 l'avui recurrent no va liquidar cap quantia al Sr. R. corresponent a les rendes generades per les unitats immobiliàries l'administració de les quals foren cedides a V. mitjançant un contracte verbal de mediació, essent la quantitat deguda de 14.000 euros.

- El seu defensat es desplaçà en reiterades ocasions al Principat per intentar solucionar la situació però V. l'evità i mai li va comentar res respecte a un hipotètic canvi de titularitat del negoci.

- El suposat canvi de titularitat del negoci immobiliari no es va oficialitzar i, per tant, no té efectes en front a tercers de bona fe.

- L'avui recurrent no ha acreditat que el bloqueig de comptes es produís durant el període dels fets d'autores i, en tot cas, en el supòsit de provar-se, dit element no l'eximiria de responsabilitat penal atès que hauria d'haver vetllat per garantir que un tercer de bona fe pogués percebre mensualment el què li corresponia per dret.

FONAMENTS DE DRET

I.- CONSIDERANT: que d'acord amb la seva tipificació a l'article 213 del Codi Penal, comet el delictes major d'apropiació indeguda qui, sent posseïdor de bens que li han estat confiats a títol de dipòsit o altre que produeix l'obligació de lliurar-los o retornar-los, s'apropiï o en distregui en perjudici d'altri, transformant la legítima possessió que li ha estat confiada en domini antijurídic.

Respecte als fets d'autores, ha quedat provat i no impugnat per la part apel·lant que d'ençà l'any 2003, F.V.C. va gestionar a través del negoci "U." dos finques urbanes pertanyent al Sr. M.R.C., cobrant a nom i compte de propietari les rendes i retornant-les descomptant una comissió del 10%. A partir del mes d'agost de 2012 F.V.C. va deixar de satisfer a M.R.C. les quantitats rebudes mensualment per part dels llogaters, fins que al juliol de 2013 el perjudicat aconseguí recuperar els esmentats apartaments.

1.- La part apel·lant pretén fer valer que el dia 3 d'abril de 2012 va traspasar el negoci "U." –a través del qual cobrava els lloguers propietat del perjudicat– al Sr. S.M.E.B. i que no l'hauria recuperat fins el dia 10 d'octubre de 2012.

No obstant, de forma prèvia, cal posar en relleu que el contracte pretesament perfeccionat entre aquestes dues parts el 10 d'octubre de 2012 ha estat aportat pel recurrent per primera vegada en fase d'apel·lació i

aquest ha estat inadmissiu per Aute dictat per aquesta Sala Penal de data 14 de juliol de 2016 per no ésser satisfets els supòsits previstos a l'article 201.2 del Codi de Procediment Penal. D'altra banda, el traspàs o canvi de titularitat de l'empresa "U." mai es va regularitzar davant el Registre de Govern.

Tanmateix, s'observa que:

- el Sr. S.M.E.B. té declarat a la vista oral que hauria retornat el negoci al Sr. V. al mes d'agost de 2012, i no a l'octubre com pretén ara el recurrent, quan va constatar moltes irregularitats;

- el Sr. M. va mantenir també a la vista oral que *"ha perdut els diners que va invertir (60.000 euros) i si va estar 4 mesos treballant, tampoc va cobrar res"*;

- el perjudicat Sr. M.R.C., d'acord amb les seves afirmacions confirmades per les declaracions del Sr. S.M., mai va ésser informat de la compravenda especialment efímera del negoci, quina no li pot ser oposable;

- i finalment, el propi processat, a la vista oral, ha reconegut que el Sr. R. hauria deixat de cobrar 14.000 euros.

D'altra banda, la Sala observa que en la hipòtesis no provada de que el processat hagués recuperat a l'octubre de 2012 solament la gestió de l'empresa, el mateix encara seria responsable de les rendes meritedes entre d'octubre de 2012 a juliol de 2013. Raons totes elles per les quines el M.I. Tribunal de Corts ha descartat, amb bon criteri, el motiu de la compravenda del negoci.

2.- La part apel·lant oposa que no va poder retornar al perjudicat les sumes percebudes en concepte de lloguers donat que tenia els comptes embargats per ordre judicial durant el període comprès entre el 12 d'octubre de 2012 i el 4 de juny de 2016.

Cal evidenciar, d'una banda, que l'embargament dels comptes no ha estat acreditat per la part apel·lant, no havent estat declarada la fallida fins tres anys després dels fets. D'altra banda, s'adverteix que l'eventual existència d'un embargament de comptes no permet descartar la responsabilitat penal de F.V.C., compte tingut que li pertocava diferenciar entre els fons de l'empresa –pignorats en garantia dels seus creditors– i la suma dels lloguers propietat de M.R.C.

El dipòsit del conjunt de fons en un compte únic i global, sense distinció del seu origen, caracteritza precisament la transformació de la legítima possessió en domini antijurídic constitutiva del delictes d'apropiació indeguda.

En conseqüència, la sentència recorreguda ha de ser confirmada respecte a la culpabilitat.

II.- CONSIDERANT: que la pena pronunciada s'adapta a la naturalesa del delictes i a la necessitat d'evitar-ne la reiteració tenint en compte l'absència de penediment del condemnat, i que les disposicions establertes a la sentència de primera instància permeten assegurar la indemnització del perjudicat.

III.- CONSIDERANT: que la sentència recorreguda ha de ser íntegrament confirmada.

Vistes la Constitució, El Codi Penal, el Codi de Procediment Penal, la jurisprudència d'aplicació, i altres fonts del Dret del Principat d'Andorra,

DECISIÓ

La Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, en nom del poble andorrà, decideix:

1.- Desestimar el recurs interposat per la representació lletrada de F.V.C.

2.- Confirmar íntegrament la sentència dictada pel M.I. Tribunal de Corts en data 25 de maig de 2016 en la causa de referència.

3.- Condemnar a la part recurrent al pagament de les despeses processals causades pel present recurs, inclosos els honoraris d'advocat.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que, una vegada notificada la present sentència a totes les parts, es retorni la causa al M. I. Tribunal de Corts, amb certificació de la present sentència, per al seu compliment i execució. Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.